

Arrest

nr. 194 077 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore, Punjab, Pakistan.

U zou een liefdesrelatie hebben gehad met M.(...) R.(...) (o.v.X – CGVS 15/10899), die niet aanvaard werd door jullie beider families. Jullie zouden willen trouwen, maar dit zou niet gekund hebben omdat de familie van R.(...) wahabitisch zou zijn, en de uwe 'gewoon' soennitisch.

Vooraf de vader en één van de broers van R.(...), A.(...) R.(...), zouden sterk tegen de relatie geweest zijn. Jullie zouden desondanks jullie verboden relatie verder gezet hebben, evenwel in het geheim.

Wanneer R.(...) enkele jaren geleden naar het kraampje waar u werkte kwam, zou haar broer jullie samen gezien hebben, zijn zus hebben weggestuurd en u geslagen hebben. U zou klacht hebben willen indienen, maar de politie zou deze niet hebben willen registreren, gezien de vader van uw vriendin een vooraanstaand figuur is en haar broer politieke connecties heeft. Jullie zouden elkaar wel blijven zien zijn. In december 2014 zouden jullie elkaar gezien hebben bij een vriend, die na afloop A.(...) R.(...) zou hebben ingelicht. A.(...) R.(...) zou u daarop gebeld hebben, u bedreigd hebben en ermee gedreigd hebben u een proces aan te doen. Daarop zou u naar een andere vriend gegaan zijn en uw broer gecontacteerd hebben, dewelke u wist te vertellen dat de politie langs gekomen was bij u thuis. R.(...) zou u ook gebeld hebben en u verteld hebben dat ze door haar broer geslagen was. Jullie zouden daarop beslist hebben Pakistan te verlaten.

Op 29 januari 2015 zouden jullie Pakistan verlaten hebben. Jullie zouden vanuit Lahore, met een transit in Dubai, naar een jullie onbekende plaats in Europa gevlogen zijn. Van daaruit zou u met de wagen naar België gereden zijn, waar de smokkelaar jullie zou afgezet hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Jullie dienden op 30 januari 2015 in België een aparte asielaanvraag in, als niet-gehuwd koppel.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Visa and Immigration (Home Office), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u bekend bij de immigratiediensten van het Verenigd Koninkrijk, dewelke bevestigden dat u over een Brits visum beschikte, geldig van 2 maart 2012 tot 30 januari 2014. Zelf bleef u echter steeds volhouden voor de Belgische asielinstanties nooit eerder (dan januari 2015) Pakistan verlaten te hebben, noch ooit een visum te hebben aangevraagd (zie DVZ Verklaring; zie gehoorverslag CGVS, p.4). U heeft deze informatie echter steeds verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde immers in het kader van uw asielaanvraag in België herhaaldelijk nooit een visumaanvraag te hebben ingediend, nooit eerder Pakistan verlaten te hebben en nooit eerder in het buitenland over een verblijfsvergunning beschikt te hebben (DVZ Verklaring, pt.28-29; gehoorverslag CGVS, p.3, p.5). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Na confrontatie met deze informatie, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van deze objectieve gegevens. U bleef volhouden nooit eerder (dan januari 2015) Pakistan verlaten te hebben, nooit een visumaanvraag gedaan te hebben, nooit in het Verenigd Koninkrijk verbleven te hebben noch van daaruit een visum voor België te hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11).

Nochtans blijkt uit de informatie van de **United Kingdom Visa and Immigration (Home Office)**, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, onomstotelijk dat u in 2012 een **visum voor het Verenigd Koninkrijk** heeft verkregen (dat geldig was van 2 maart 2012 tot 30 januari 2014).

Bovendien kunnen gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden over uw echtgenote. Ook zij gaf immers voor de Belgische asielinstanties aan nooit eerder (dan januari 2015) Pakistan verlaten te hebben, noch ooit een paspoort verkregen te hebben of een visum te hebben aangevraagd (zie DVZ Verklaring 15/10899, pt.30-33; gehoorverslag CGVS, p.2, p.10, pp.15-16). Ook zij bleek echter wel degelijk in het bezit te zijn geweest van een Pakistaans paspoort en met dit paspoort een visum aangevraagd en ook verkregen te hebben voor het Verenigd Koninkrijk (2012-2014), waar ze ook over een verblijfsvergunning beschikte. Daarnaast bleek uw echtgenote einde 2014 via de Belgische ambassade in Londen (VK) ook een visum aangevraagd te hebben om naar België te komen.

Uit haar **visumdossier**, hetwelk ze heeft ingediend bij de Belgische ambassade in Londen (VK) en waarvan een kopie zich in uw administratief dossier bevindt, blijkt onomstotelijk dat ze in 2010 een **Pakistaans paspoort** verkregen had, waarmee ze een **visum voor het Verenigd Koninkrijk** heeft

verkregen (dat geldig was van 29 februari 2012 tot 20 juni 2014) en staat er in dit paspoort een inreisstempel op datum van 9 maart 2012. Verder bevindt er zich in datzelfde visumdossier een kopie van haar **Britse verblijfsvergunning**, uitgereikt op 11 juni 2014 en geldig tot 27 april 2015. Eveneens bevinden zich in dit dossier een kopie van een bewijs dat ze ingeschreven was aan een onderwijsinstelling in Manchester (2014-2015), een kopie van een verzekeringscertificaat in het Verenigd Koninkrijk, kopie van het boeken van een vlucht op haar naam vanuit Manchester naar Brussel (op datum van 20 december 2014) en ook een kopie van een bankrekening op haar naam in het Verenigd Koninkrijk. Ten slotte dient hierbij ook opgemerkt dat deze visumaanvraag werd ondertekend met precies dezelfde handtekening als diegene waarmee zijzelf haar eigen asielaanvraag in België ondertekende. Ook zij werd met deze vaststellingen geconfronteerd door het CGVS en verschillende malen de kans geboden duidelijkheid te verschaffen, maar kwam niet verder dan het louter ontkennen van deze feiten. Jullie uitleg, dat het mogelijk de visumaanvraag van haar zus betrof (zie DVZ Verklaring, pt.32), overtuigt uiteraard allerm minst, gezien de foto, persoonsgegevens, handtekening, en dergelijke alsook de vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw eigen visumaanvraag.

Verder blijkt uit het **Facebook**-profiel waarvan uw echtgenote aangaf dat dit van u is, dat jullie al op 27 januari 2015 foto's van jullie huwelijk in België hebben gepost (zie blauwe map). Hiermee wordt dan ook nog verder bevestigd dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan jullie verklaringen pas op 29 januari 2015, en dit voor het eerst, Pakistan te hebben verlaten.

Het gerede vermoeden dat u Pakistan niet op 29 januari 2015 hebt verlaten, wordt **overigens** ook bevestigd door enkele **opmerkelijke vaststellingen betreffende uw reisweg**. Zo is het om te beginnen niet aannemelijk dat geen van jullie beide de plaats waar jullie aangekomen zouden zijn in Europa bleek te kennen. Dat u overweldigd was door de omstandigheden is hiervoor geen afdoende uitleg, gezien jullie beide het Engels heel goed machtig zijn en op vrijwel alle Europese luchthavens aanwijzingen in het Engels aanwezig zijn. Verder legde u geen enkel begin van bewijs van deze reis. U zou met een vals paspoort, op uw eigen naam en met uw eigen foto hebben gereisd, wat op zich al opmerkelijk is. Voorts gaf u aan enkel dit paspoort aan de smokkelaar te hebben moeten afgeven. Gevraagd naar andere documenten, zoals uw ticket of boardingpass, bleek u deze evenmin te kunnen voorleggen (zie CGVS, p.4). Verder bleek u geen enkel ander detail van uw reisdocument te kennen, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

U verklaarde immers dat uw directe vluchtaanleiding de escalatie van de problemen omwille van uw 'verboden' liefdesrelatie zou zijn, in december 2014. Zoals blijkt uit de bovenvermelde informatie bevond u zich op dat moment meer dan waarschijnlijk echter helemaal niet in Pakistan.

Bovendien dienen er nog verschillende vaststellingen gemaakt die de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet doen.

Vooreerst lieten u zelf en uw partner **uiteenlopende verklaringen** optekenen over enkele cruciale elementen in jullie asielrelaas, en bleken ook uw eigen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet geheel consistent met diegene die u aflegde op het CGVS.

Zo had uw vrouw in februari 2016 ten overstaan van de DVZ laten optekenen dat uw vader ongeveer twee jaar geleden overleden was (DVZ Verklaring 15/10899, pt.13). Dat zij dan ook op het gehoor op het CGVS, in november 2016, verklaarde dat haar vader nog in leven was ten tijde van de escalatie van de problemen, daarbij ook een niet onbelangrijke rol zou hebben gespeeld en ze pas na uw vertrek uit Pakistan van zijn overlijden zou hebben vernomen (zie CGVS 15/10899, pp.11-12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde problemen. Ze werd hierop gewezen door het CGVS, maar wijzigde louter haar verklaringen. Ze gaf daarop aan dat het vanaf het moment van het gehoor op het CGVS (november 2016) ongeveer twee jaar geleden was (zie CGVS 15/10899, p.13). Een loutere

aanpassing van uw verklaringen is uiteraard geen uitleg voor een dergelijke inconsistentie. Temeer gezien uw zelf op uw eigen gehoor op het CGVS liet optekenen dat haar vader reeds anderhalf jaar tot twee jaar voor jullie vertrek overleden zou zijn (zie CGVS, p.7).

Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw op haar gehoor op het CGVS pas voor het eerst aangaf dat haar vader een vooraanstaand figuur was in de gemeenschap, een gepensioneerd regeringsadvocaat die de reden zou zijn waarom jullie geen beroep kunnen doen op bescherming in Pakistan (zie CGVS 15/10899, pp.9-10, p.14). Dat u dan ook, ondanks het belang van haar vader in jullie problemen, zelf helemaal niet bleek te weten wat het voormalig beroep van haar vader was (zie CGVS, p.7) en ook helemaal nergens aanhaalde dat de connecties van haar vader het mede onmogelijk zouden maken nationale bescherming te vragen, spreekt verder boekdelen.

Uw vrouw beweerde dan weer dat haar vader een belangrijke rol speelde in jullie problemen en jullie ook niets konden doen aan jullie problemen in Pakistan, net omwille van de connecties van onder meer haar vader. Gezien jullie over haar vader ongeloofwaardige verklaringen aflegden, is de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd.

Ook jullie verklaringen over de politieke connecties van de broer van uw vrouw konden niet overtuigen. Zo bleek uw vrouw er niet meer over te kunnen vertellen dan dat het de partij van Nawaz Sharif betreft. Ze kende echter de naam van die partij niet. In eerste instantie gaf ze aan dat ze de naam niet kende (zie CGVS Vragenlijst 15/10899, pt.3.5), nadien verklaarde ze -verkeerdelijk- dat dit de "People Party Non League" was, wat ze dan weer vrijwel meteen (zij het opnieuw verkeerdelijk) corrigeerde naar de "Non League" (zie CGVS 15/10899, p7). Verder kon ze ook helemaal niet aangeven wat haar broer precies voor de deze partij zou doen. Ze trachtte het in eerste instantie zeer vaag te houden. Gevraagd zijn activiteiten specifiek te duiden, gaf ze aan dat hij mogelijk ooit zou hebben (willen) deelnemen aan verkiezingen. Ze kon ook dit echter helemaal niet verduidelijken, wist niet voor welke verkiezingen, waar en wanneer dit was (zie CGVS 15/10899, pp.6-7). Zelf gaf u dan weer tijdens uw gehoor aan dat haar broer nooit zou zijn opgekomen bij verkiezingen. U wist er overigens ook niet meer over te vertellen dan dat hij soms chauffeur zou zijn geweest voor de partij en een parlements lid zou kennen (zie CGVS, p.7). Dat u hierover zo weinig bleek te weten, en jullie er bovendien ook uiteenlopende verklaringen over aflegden, is uiterst opmerkelijk gezien het feit dat haar broer deze politieke activiteiten al tien tot vijftien jaar zou doen, alsook gezien het belang van dit aspect in het kader van uw asielrelaas.

Voorts legden jullie ook uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over de problemen zelf die jullie zouden ervaren hebben in Pakistan, dewelke de geloofwaardigheid ervan finaal teniet doen. **Zo** verklaarde u op de eerste vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ dat er effectief een First Information Report zou zijn opgesteld tegen u, waarin u ervan beschuldigd werd een illegale relatie met uw vrouw te hebben (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.2; dd.03/02/2016). U liet er verder ook optekenen dat u uw paspoort zou hebben achtergelaten in Pakistan omdat u het land dringend moest verlaten omdat er een proces tegen u gestart zou zijn (zie DVZ Verklaring, pt.26A). Tijdens uw volgende gehoor op de DVZ verklaarde u dan weer niets van dien aard (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.2; dd.09/05/2016). Op uw gehoor op het CGVS zelf dan gaf u aan dat hij dacht dat er geen klacht zou zijn ingediend tegen u. U verklaarde dat haar broer er wel mee bedreigd zou hebben, maar verklaarde niet te weten of dit ook effectief was gebeurd. Meer nog, u dacht dat u vast wel gepakt zou zijn mocht dit wel effectief gebeurd zijn (zie CGVS, p.8). Het is dan ook een raadsel waarom u tijdens een eerder interview op de DVZ iets compleets verschillend zou laten optekenen.

Verder legden jullie uiteenlopende verklaringen af over enkele andere elementen die betrekking hebben tot de kern van uw relaas. Zo gaf uw vrouw aan dat u twee keer werd geslagen door haar broer (zie CGVS 15/10899, p.12). Zelf bleef u er echter bij dat u maar één keer door hem werd geslagen (zie CGVS, p.9). **Voorts** liepen ook jullie verklaringen over de beweerde problemen van december 2014 uiteen. Zo verklaarde uw vrouw op de vragenlijst van het CGVS dat ze, op de bewuste dag waarop jullie voor het laatst samen betrapt werden, samen met u een vriend van u ontmoet zou hebben (zie CGVS Vragenlijst 15/10899, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS gaf uw vrouw dan weer aan dat ze u ontmoet zou hebben bij die vriend thuis (zie CGVS 15/10899, pp.11-13). Ze liet optekenen dat deze vriend van u haar broer zou hebben ingelicht, zoals u zelf ook aangaf, maar versprak zich daarbij één keer, wanneer ze verklaarde dat hij haar vader zou hebben ingelicht (zie CGVS 15/10899, p.11).

Daarnaast had uw vrouw op de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat ze nadien 7 tot 8 dagen opgesloten werd thuis en wellicht nog ergens in december 2014 kon ontkomen (zie CGVS Vragenlijst 15/10899, pt.3.5). Ze had echter ook verklaard tot aan haar vertrek (op 29 januari 2015) op haar vaste verblijfplaats gewoond te hebben (zie DVZ Verklaring 15/10899, pt.10). Op het gehoor op het CGVS verklaarde ze dan weer dat ze 9 tot 10 dagen opgesloten werd thuis en tot de dag van haar vertrek uit Pakistan in haar ouderlijk huis woonde (zie CGVS 15/10899, p.3, p.11).

Los van het feit dat haar verklaringen over de duur van haar opsluiting uiteen lopen, blijft de vaststelling dat ze met een hiaat in haar chronologie blijft zitten. Ze kan immers onmogelijk na de feiten van

december 2014, zeven, acht, negen of tien dagen opgesloten zijn geweest tot aan een eventueel vertrek op 29 januari 2015.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Wat eventuele problemen voor uw feitelijke vertrek naar het Verenigd Koninkrijk betreft, voegt het CGVS volledigheidshalve toe dat deze in ernstige mate ondermijnd worden door de vaststelling dat jullie geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst jarenlang in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven, dan pas naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van een eventueel later door u aangehaalde vrees die van voor dit vertrek dateert.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

Het CGVS merkt tenslotte op dat ook ten aanzien van uw echtgenote, M.(...) R.(...) (o.v.8.014.942 – CGVS 15/10899) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6 2° lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker onder verwijzing naar UNHCR, ‘*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*’ van januari 1992 en Office of the UNHCR, ‘*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*’ van 16 december 1998, onder andere aan dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat er dan ook een zekere ‘onderzoeksplicht’ rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts verwijst verzoeker naar enkele richtlijnen die worden gegeven in de rechtsleer omtrent de afwegingen die moeten gemaakt worden bij het vaststellen van tegenstrijdigheden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas. Hij verwijst in dit verband naar het rapport ‘*Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection*’ van de Canadese Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit van januari 2004. Rekening houdend met deze richtlijnen, blijkt volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige manier tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond zouden zijn. Verzoeker meent dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en die geen bewijs vereist dat elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie had dienen te weerhouden of hem minstens het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en het Commissariaat-generaal schendt de algemene en bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die vervolgens een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij laat in dit verband gelden als volgt: *“Tegenpartij meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij vervolgd zal worden door zijn schoonfamilie dewelke heel veel macht heeft.(bestreden beslissing blz. 1)*

Tegenpartij banaliseert de problemen die verzoeker ondervindt in Pakistan en stelt dat er bijgevolg geen sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vrees.

Door op deze manier in te gaan op de verklaringen wordt het voor verzoeker quasi onmogelijk om een geloofwaardige verklaring af te leggen, temeer omdat achter elke vergissing of vergetelheid slechte bedoelingen worden gezocht. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan. Het feit dat er door tegenpartij geen geloof gehecht wordt aan het document dat verzoeker heeft voorgelegd, en er beweerd wordt dat het allemaal om een ingestudeerd verhaal gaat, toont wederom aan dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om deze bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard.” Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, die haar ervan dienen te weerhouden doelbewust een interpretatie van zijn verklaringen te zoeken waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen indien ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is.

Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten het Commissariaat-generaal eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die zijn geloofwaardigheid ten goede komen te negeren.

Het Commissariaat-generaal diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over zijn algemene geloofwaardigheid, aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan zijn verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Hij acht het uitermate onredelijk om zijn algemene geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen en meent uit de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat het Commissariaat-generaal op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over "*minor details*" tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in zijn verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven. Verder getuigt het volgens verzoeker ook niet van behoorlijk bestuur dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor zijn omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van zijn asielrelaas.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet op te maken valt hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat er in zijn hoofde geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker heeft naar eigen zeggen dan ook geen enkel inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe hij er eventueel nuttige rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

In de mate in voorliggend verzoekschrift wordt verwezen naar de UNHCR-nota over de bewijslast, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te

onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De door verzoeker ingeroepen 'gedeelde bewijslast' hangt dan ook geheel samen met de mate waarop de betrokkene medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, *quod non in casu*.

Waar verzoeker nog wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, herhaalt de Raad andermaal dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.4.1. tot 2.6..

2.3. Voorts benadrukt de Raad dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daarnaast is het de Raad niet duidelijk en verzoeker licht ook niet toe op welke wijze de bestreden beslissing zou genomen zijn met schending van artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."*

Verder ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat *in casu* niet het geval is.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het vermoeden rijst dat hij niet op 29 januari 2015 Pakistan heeft verlaten zoals hij beweert daar (1) uit de informatie verkregen van het United Kingdom Visa and Immigration (Home Office) onomstotelijk blijkt dat hij in 2012 een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft verkregen dat geldig was van 2 maart 2012 tot 30 januari 2014, dit terwijl hij zelf steeds bleef volhouden nooit eerder dan januari 2015 Pakistan te hebben verlaten, nooit een visumaanvraag te hebben ingediend en nooit eerder in het buitenland over een verblijfsvergunning te hebben beschikt, (2) ook verzoekers echtgenote aangaf nooit eerder dan januari 2015 Pakistan te hebben verlaten, nooit een paspoort verkregen te hebben of een visum te hebben aangevraagd doch uit het visumdossier dat zij heeft ingediend bij de Belgische ambassade te Londen onomstotelijk blijkt dat ze in 2010 een Pakistaans paspoort verkregen heeft waarmee ze een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft verkregen dat geldig was van 29 februari 2012 tot 20 juni 2014, dat dit paspoort een inreisstempel op datum van 9 maart 2012 bevat, dat haar op 11 juni 2014 een Britse verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig was tot 27 april 2015 en dat zij ingeschreven was aan een onderwijsinstelling in Manchester (2014-2015), en in datzelfde visumdossier zich eveneens een kopie van een verzekeringscertificaat in het Verenigd Koninkrijk, kopieën van het boeken van een vlucht op haar naam vanuit Manchester naar Brussel op datum van 20 december 2014 en een kopie van een bankrekening op haar naam in het Verenigd Koninkrijk bevinden, (3) uit het facebook-profiel, waarvan zijn echtgenote aangaf dat dit van hem is, blijkt dat zij al op 27 januari 2015 foto's van hun huwelijk in België hebben gepost en (4) hij en zijn echtgenote ongeloofwaardige verklaringen afleggen betreffende hun reisweg en zij ook geen enkel begin van bewijs neerleggen van deze reis, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou zijn directe vluchtaanleiding de escalatie in december 2014 van de problemen omwille van zijn 'verboden' liefdesrelatie zijn, vermits hij zich op dat moment meer dan waarschijnlijk helemaal niet in Pakistan bevond, (ii) hij en zijn partner uiteenlopende verklaringen lieten optekenen over enkele cruciale elementen in hun asielrelaas en ook zijn eigen verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet geheel consistent bleken met diegene die hij aflegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals omstandig wordt uiteengezet, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder teniet doet en (iii) de eventuele problemen voor zijn feitelijke vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in ernstige mate ondermijnd worden door de vaststelling dat hij en zijn partner geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2016 (CG nr. 1510900), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoekers echtgenote in februari 2015 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader ongeveer twee jaar eerder overleden was (administratief dossier, stuk 19, verklaring DVZ, vraag 13) en ook verzoeker liet optekenen dat haar vader reeds anderhalf jaar tot twee jaar voor hun vertrek overleden zou zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 7), hetgeen niet te rijmen valt met de verklaringen van verzoekers echtgenote dat haar vader nog in leven was ten tijde van de escalatie van de problemen, daarbij ook een niet onbelangrijke rol zou hebben gespeeld en dat dat zij pas na het vertrek uit Pakistan van zijn overlijden zou hebben vernomen, (b) de geloofwaardigheid van zijn problemen verder wordt ondermijnd door het feit dat zijn echtgenote pas op haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst aangaf dat haar vader een vooraanstaand figuur was in de gemeenschap, een gepensioneerd regeringsadvocaat die de reden zou zijn waarom zij geen beroep kunnen doen op bescherming in Pakistan en het feit dat hijzelf, ondanks het belang van zijn schoonvader in zijn problemen zelf helemaal niet bleek te weten wat het voormalig beroep van zijn schoonvader was en hij ook nergens aanhaalde dat diens connecties het mede onmogelijk zouden maken nationale bescherming te vragen, (c) het, gezien het feit dat de broer van verzoekers echtgenote zijn politieke activiteiten al tien tot vijftien jaar zou uitoefenen en gelet op het belang van dit aspect in het kader van zijn asielrelaas, uiterst opmerkelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote nauwelijks iets weten over de politieke activiteiten en connecties van deze broer en zij hier bovendien ook uiteenlopende verklaringen over afleggen, (d) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of er al dan niet een First Information Report tegen hem zou zijn opgesteld en of er al dan niet een proces tegen hem werd opgestart, (e) verzoeker en zijn echtgenote uiteenlopende verklaringen afleggen over het aantal keer dat hij door haar broer werd geslagen en ook de verklaringen van zijn echtgenote over de beweerdde problemen van december 2014 uiteen lopen en (f) de verklaringen van verzoekers echtgenote over de duur van haar opsluiting uiteen lopen en een hiaat in de chronologie bevatten daar ze onmogelijk na de feiten van december 2014 zeven, acht, negen of tien dagen opgesloten kan zijn geweest tot aan een eventueel vertrek op 29 januari 2015.

Verzoeker gaat er met het betoog in het verzoekschrift, waarmee hij zich louter richt tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, overigens volledig aan voorbij dat op basis van de informatie verkregen van het United Kingdom Visa and Immigration (Home Office) en het visumdossier dat zijn echtgenote heeft ingediend bij de Belgische ambassade in Londen niet anders kan worden besloten dan dat hij en zijn echtgenote zich helemaal niet in Pakistan bevonden op het ogenblik dat de door hem beweerdde problemen omwille van hun voorgehouden 'verboden' relatie zouden zijn geëscaleerd.

Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent het tijdstip waarop hij Pakistan zou hebben verlaten en over de feiten die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, alsook de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote betreffen overigens geenszins details, zoals nog wordt voorgehouden in het verzoekschrift, doch hebben betrekking op essentiële elementen die raken aan de kern van het vluchtrelaas zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis hiervan terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier, worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient aldus te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad

benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in verzoekers regio van herkomst in Pakistan, met name de provincie Punjab, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het EASO Country of Origin Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.9. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou uit de bestreden beslissing niet blijken waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK